

Ábrahám Erika

Ahol a tengerek összeérnek

Kézzel írok, szeretem a rászánt időt,
ahogy a belső kép kiválik a noteszlapon,
számlán, rágópapíron, mások margóján,
vagy porba írok gallyal, kormos gyufával,
csirkecsonttal, ázott csikkel betonra,
krétát is tartok magamnál, jöhetnek
ázásig tartó, mocskos szavak.

Egyszer meztelen talppal jártam ki
egy verssort a homokban, a férfi,
akivel voltam, nem vette észre,
valami bűzös uszadékhoz tapadt
kagylót fotózott, érdekesnek találta,
elhagytam, élni agresszió, emlékszem,
kétféle színe volt a víznek a szorosban.

46

Farkas Nóra

Öt

(Pénélopé elrakja télire az elraknivalókat)

öt hónapja hogy elmentél vice volt csak most már gyere vissza
folyvást itt zakatolsz mintha örökké porszemcsék emlékem gépe-
zetében perc sem volt látod megdermedt kocsonyás az idő húsos
kis cafatokként fogja magába a lelkem megreszket ha bökkik na de
hát réges-rég nem böki senki nem közelít pajkos villa és éles kés
öt hónapja hogy elmentél szaglok már hát tényleg visszajöhetnél
úgy érzem igazán teltté értek bennem az ízek van most már sava-
nyú keserű is nem csak az édes átlátszón de puhán meg-megre-
megek még | míg élek remegek.